

bringer i, saa heb det strax: Nei, De ere paa gal Vej; det er Noget, De ikke bør røre ved. Det var noget Helligt, som kun Regjeringen turde søge at forandre. Jeg vil indrømme den høitagtede Minister, at havde vi en Plan, som respecteredes og havde staaet i en Række af Aar, og de samme Forhold vare tilstede, under hvilke og for hvilke Planen blev givet, saa skulde vi ikke forsøge at forandre den gennem Finantsloven, uden naar der var særdeles bydende Nødvendighed derfor. Den Tanke agter jeg; men vi maae erindre, at selv om Planen af 1842 nogeninde har været egentlig gjældende, er der siden den Tid skeet saadanne Forandringer med vort Lands Omraade, at vi naturligtvis alene paa Grund deraf ikke kunne i mindste Maade være bundne til dens saakaldte organisatoriske Bestemmelser. Hvad nu angaaer den Udtalelse af den høitærede Krigsminister, at hans Forgænger har reserveret sig, at den Bestemmelse, der blev tagen om Ingeniørtropperne, ikke gjaldt Undercorporalerne, vil jeg tilbeeds give den høitærede Minister Ret heri; jeg erindrer en Udtalelse af hans Forgænger, der gik i den Retning; men jeg troer alligevel, at vor ærede Ordfører har fuldstændig Ret, naar han siger, at det ikke var Folkethingets Mening. Folkethinget modsatte sig et Endringsforslag, jeg i Forening med enkelte andre af Udvalgets Medlemmer — eller maaskee var jeg ene — havde stillet om i en Anmærkning at fastsætte, hvorledes Tjenestetiden for Ingenieurcorpsets Undercorporaler og Menige skulde være, fordi man havde Erfaring for, hvorledes Krigsbestyrelsen selv gik bort fra sine egne Forslag. Men dette Forslag forlæstedes med en ringe Stemmesforskjel, ikke fordi man ikke anerkjendte Tanken, men fordi man ikke vilde have denne Anmærkning ind i Loven. Jeg erkjender, at Krigsbestyrelsen har handlet i Overensstemmelse med den Anthynding, den foregaaende Krigsminister har givet derom, idet man af den Deel af Ingenieurcorpsets faste Mandstab, som da var omtalt at have ligget over 8 Maanedes til Tjeneste mere, end det

var forpligtet til, lod de Menige gaae hjem til den Tid, der var bleven forlangt af os, men beholdt Undercorporalerne, og forsaavidt vil jeg indrømme, at man har været i Consensus med den Anthynding, den forrige Krigsminister gav i dette Spørgsmaal; men jeg kan ikke see nogenstomhelst Grund til, at vi af Hensyn til Planen af 1842 skulde lade os afholde fra at tage en Bestemmelse som den, Udvalget her har foreslaaet. Derimod kan jeg forstaae, at man desuagtet vil imødekomme den høitærede Krigsminister i dette Punkt efter den Maade, han i det Hele udviker sig paa. Jeg skulde henstille til den høitærede Krigsminister, om det ikke var muligt, at denne Mangel kunde afhjælpes ved, enten ved Begyndelsen af næste Finantsaar eller saasnart som muligt, at tage 12 Undercorporaler af Aargangen 1865, saaledes at han fik 24 med Ret til at beholde de sidste 12 noget ud over den Tid, der er bestemt, nemlig til 1ste October 1867. Der kan gjøres Indvendinger derimod — jeg kjender adskillige —, men jeg troer desuagtet, at med nogen god Villie fra Ingenieurcorpsets Side vil det kunne lade sig gjøre, at vi altsaa i Sommer, fra nu af og, jeg vil sætte, til henimod Slutningen af dette Aars Efteraar, havde 24 Undercorporaler af Aargangen 1865, hvoraf 12 afgik til October, og atter 12 af Aargangen 1866 udnævntes; jeg vil henstille, om man da ikke naaede den samme lempelige Overgang, som den høitærede Krigsminister med nogen Ret synes at lægge Vægt paa. Det kunde maaskee paa den Maade lade sig gjøre at befrie 12 i Almindelighed fattige Haandværksfolk fra at komme et Aar længere til Tjeneste end deres Kammerater — de 12 eneste i hele Armeen, der saaledes skulle behandles efter særegne Regler. Det var det ene Punkt af dem, jeg ønskede at udtale mig om, og jeg har tilladt mig det, fordi jeg tog en temmelig særskilt Deel i den Behandling, som issor i Rigsraadet angik dette Spørgsmaal. Et andet Spørgsmaal, som den høitærede Krigsminister varmt har udtalt sig om, staaer op-